

**Pravidelný pořad bohoslužeb
v Mělníku a okolí**

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce
- 9.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
- 11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

**KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE**

**PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2014**

- 10.08. - neděle v 15.00
(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)
- 21.09. - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

jsem na konci loňského roku odejít z arcibiskupství, už jsem požádal papeže Benedikta o uvolnění z úřadu po dovršení 75 let. Vybral jsem si jednu místnost a řekl jsem si: Tady chci žít, pracovat jako kněz a pomáhat ve farnostech. To měla být má budoucnost předtím, než jsem se stal papežem.“

Ani se vás neptám, komu fandíte na mistrovství...

“Brazilci mne požádali o neutralitu (směje se). Dodržím slovo, protože Brazílie a Argentina jsou odjakživa soupeři.“

Jaký soud dějin by vás potěšil?

“Ještě jsem o tom nepřemýšlel. Líbí se mi ale, když někdo na někoho vzpomíná a řekne: „Byl dobrý, udělal to, co mohl, nebyl vůbec tak špatný.“ To by mi stačilo.“

Rozhovor papeže Františka pro katalánský list La Vanguardia

Rok rodiny

Česká biskupská konference vyhlásila rok 2014 Rokem rodiny. V roce 2014 si připomeneme 20. výročí Roku rodiny vyhlášeného Organizací spojených národů. Biskupové chtějí pozornost zaměřit na rodinu, která je dnes vystavena mnoha tlakům, které ji ohrožují, ale zároveň je místem, kde chce Ježíš přinášet uzdravení a spásu. Více se tomuto tématu věnoval pastýřský list našeho otce arcibiskupa Jana na 1. neděli adventní.

Kromě toho papež František svolal na podzim roku 2014 mimořádnou synodu o rodině, která má pomoci „hlásat evangelium při současných výzvách týkajících se rodiny“. Podle generálního sekretáře synody Lorenza Baldisseriho proběhne synoda ve dvou částech. První, mimořádné zasedání, které se uskuteční v říjnu 2014, si klade za cíl shromáždit informace a svědectví o současné situaci rodin ve světě. Druhé, řádné zasedání, je naplánované na rok 2015 a má stanovit pracovní směrnice pro pastorační rodin.

Modlitba sv. Jana Pavla II. za rodinu

*Bože, od něhož pochází každé otcovství na nebi i na zemi,
Otče, který jsi Lásky a život, učiň,
aby se každá lidská rodina na zemi stala
skrze tvého Syna Ježíše Krista zrozeného z ženy
a skrze Duchu Svatého pramenem Boží lásky,
skutečným chrámem života a lásky
pro generace, které se neustále obnovují.*

*Učiň, aby tvá milost vedla myšlenky i skutky manželů
k dobru jejich rodin i všech rodin na celém světě.*

*Učiň, aby mladé generace našly v rodině
silnou podporu pro své lidství a růst v pravdě a lásce.*

*Učiň, aby láska, posílená milostí svátosti manželství,
byla silnější než každá slabost a každá krize,
kterými někdy naše rodiny procházejí.*

*A konečně, na přímluvu Svaté rodiny z Nazareta, dej,
aby církev v rodině a prostřednictvím rodiny
mohla plodně naplnit své poslání
uprostřed všech národů země.*

Skrze Krista našeho Pána, který je Cesta, Pravda a Život na věky věků. Amen.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Revoluce znamená jít ke kořenům...

Existují země, kde i dnes trvá pronásledování křesťanů.

“Pronásledování křesťanů je starost, která se mne jako pastýře zblízka dotýká. Vím o pronásledování mnoho věcí, ale z opatrnosti je tu nechci vykládat, abych někoho nezranil. Na světě však existují místa, kde je zakázáno mít Bibli, nosit křížek nebo učit katechismus...Jednu skutečnost ovšem chci zdůraznit – jsem přesvědčen, že pronásledování křesťanů je dnes silnější než v prvních staletích církve. Je tu více křesťanských mučedníků než v oně dobách. A to není výmysl, nýbrž číselně doložený fakt.“

Blízkým východem vládne násilí ve jménu Božím...

“To je rozpor. Násilí v Božím jménu se k naší době nehodí, je staršího data. Z historického pohledu je nutné říci, že my, křesťané, jsme se jej občas dopustili. Třeba třicetiletá válka byla násilí ve jménu Boha. Dnes je to nepředstavitelné, že? Často se prostřednictvím náboženství dostáváme k velice vážným a těžkým rozporům. Kupříkladu fundamentalismu. Ve třech náboženstvích máme každý své fundamentalistické skupiny, ačkoliv jsou vzhledem k celku malé.“

Co si v tomto ohledu myslíte?

“Fundamentalistická skupina, i když nikoho nezabíjí nebo nikoho netluče, je násilná. Právě mentální systém fundamentalismu je násilí ve jménu Božím.“

Někdo o vás říká, že jste revolucionář.

“Asi bychom měli zavolat skvělou italskou zpěvačku Mínu (Mina Mazzini, vl. jménem Iva Zanichchi, pozn. red.) a říci jí: „Vem si tu dlaň, cikánko“, aby mi z ruky vyčetla minulost, kdo ví... (smích). Ta největší revoluce pro mne znamená jít ke kořenům, rozpoznat je a zjišťovat, co tyto kořeny říkají dnešku. Revolucionář jdoucí ke kořenům není protimluv. A nejen to, myslím, že právě toto je způsob, s jakým se ztotožnit a jak uskutečnit opravdové změny. V životě nelze nikdy pokročit, pokud se nevrátíme dozadu, pokud nevím, odkud pocházím, jak se jmenuji, jaké kulturní nebo náboženské jméno nosím.“

Mnohokrát jste porušil bezpečnostní protokol, abyste se přiblížil lidem.

“Vím, že se mi něco může stát, ale to je v rukou Božích. Vzpomínám si, že mi v Brazílii připravili zavřený papamobil s průhlednými skly, ale já přeci nemohu zdravit lid a říkat mu, že ho mám rád, když jsem v krabici od sardinek, byť křišťálové. Připadám si jako za zdí. Je pravda, že se mi něco může stát, ale buďme realisty, ve svém věku nemám co ztratit.“

Proč je důležité, aby byla církev chudá a pokorná?

“Chudoba a pokora jsou jádrem evangelia, což míním v teologickém, nikoli sociologickém smyslu. Bez chudoby nelze evangelium rozumět, avšak je nutné ji odlišovat od pauperismu. Myslím si, že Ježíš chce, aby biskupové nebyli kníždáti, nýbrž služebníky.“

Co může církev udělat, aby zmírnila rostoucí nerovnost mezi bohatými a chudými?

“Je dokázáno, že potravinami, které přebývají, bychom mohli nasytit hladovějící lidi. Při pohledu na fotografie podvyživených dětí z různých částí světa se člověk chytá za hlavu a nechápe, jak je to možné. Myslím, že žijeme ve světovém ekonomickém systému, který není dobrý. Ve středu jakéhokoliv hospodářského systému má být člověk, muž a žena, a vše zbývající má tomuto člověku sloužit. Avšak my jsme do středu umístili peníze, zbožštěné peníze. Upadli jsme do hříchu modloslužby, uctíváme peníze. Ekonomii žene vpřed dychtivost po stále větším zisku, čímž se, paradoxně, podporuje skartační kultura. Odepisují se mladí lidé, protože se omezuje porodnost. Odepisují se staří lidé, protože už nejsou k ničemu, nevyrábějí a jsou pasivní třídou...Odpisem mladých a starých lidí odepisujeme budoucnost národa, který mladí lidé svou silou nesou vpřed a staří mu dodávají moudrost, uchovávají jeho paměť a mají ji mladým lidem předávat. Dnes je také módní mladé lidi odepisovat tím, že jim nedáme práci. Velice mne znepokojuje vysoká nezaměstnanost mladých lidí, která v některých zemích překročila 50 procent. Kdosi mi řekl, že v Evropě je nezaměstnaných 75 milionů mladých lidí pod 25 let. To je obrovské množství. Vyřazujeme tu přece celou generaci, abychom zachovali neudržitelný ekonomický systém. Systém, který ke svému přežití musí rozpoutávat války, tak, jak to velké říše odjakživa dělávaly. Když to nejde se třetí světovou válkou, vedou se alespoň lokální války. A to znamená, že se vyrábějí a prodávají zbraně, a tak se ozdravují rozpočty modloslužebných ekonomik, velkých světových ekonomik, které člověka obětovaly k nohám modly peněz. Toto jediné myšlení nás obírá o bohatství myšlenkové různosti, a tudíž o bohatství mezilidského dialogu. Správně chápaná globalizace je bohatství. Špatně chápaná globalizace je taková, která ruší rozdílnost. Je jako koule, ve které všechny body leží ve stejné vzdálenosti od středu. Globalizace, která obohacuje, je jako mnohostěn, který představuje jednotu všech částí, přičemž každá si zachovává svou originalitu, bohatství a identitu. To se však neděje.“

Znepokojuje vás španělsko-katalánský konflikt?

“Znepokojuje mne jakékoliv rozdělení. Existuje nezávislost v důsledku emancipace a nezávislost v důsledku štěpení. Příkladem pro první typ nezávislosti jsou kupříkladu americké státy, které se emancipovaly od evropských zemí. Nezávislost národů získaná štěpením je častokrát dána očividným rozpadem, kupříkladu v bývalé Jugoslávii. Jistě existují národy s natolik odlišnými kulturami, že by nepřilnuly ani lepidlem. Jugoslávský případ je jasný, ale ptám se, zda je to natolik zřejmé pro jiné národy, které dosud žily spolu. Je nutné se zabývat případem od případu. Skotsko, Padánie, Katalánsko. Najdeme tu oprávněné případy a jiné, které takové nejsou. Ovšem s rozpadem státu bez předchozí vynucené jednoty je třeba nakládat v rukavičkách a je nutné analyzovat všechny jeho aspekty.“

Minulou neděli nebylo snadné zorganizovat modlitbu za mír, která byla bezprecedentní událostí jak pro Blízký východ, tak pro celý svět. Jak jste se cítil?

“Víte, že to nebylo lehké, protože jste se toho účastnil a z velké části vděčíme za úspěch také vám. Cítil jsem, že je to cosi, co nám všem uniká. Tady ve Vatikánu 99 procent lidí říkalo, že se nic neudělá, potom ono zbývající jedno procento začalo narůstat. Vnímал jsem, že jsme tlačeni k něčemu, co nám nepřišlo na mysl, a co postupně nabývalo tvaru. V žádném případě to nebyl politický akt – to jsem vnímal ihned – nýbrž akt náboženský : otevřít okno do světa.“

Proč jste se rozhodl střemhlav vrhnout do onoho oka cyklónu, jakým je v současné době Blízký východ?

“Pravým okem cyklónu byl vloni, kvůli svému nadšení, Světový den mládeže v Riu de Janeiro. Rozhodl jsem se jet do Svaté země, protože mne pozval prezident Perés. Věděl jsem, že jeho mandát na jaře končí, a tak jsem byl v jistém smyslu zavázán cestu uspišit. Jeho pozvání mne přimělo k cestě, kterou jsem předtím nezamýšlel.“

Proč je pro každého křesťana důležité navštívit Jeruzalém a Svatou zemi?

“Kvůli zjevení. Pro nás tam vše začalo. Je to jako „nebe na zemi“, předzvěst toho, co nás čeká na onom světě, v nebeském Jeruzalémě.“

S vaším přítelem rabinem Skorkou jste se objali před Zdí nářků. Jak důležité bylo toto gesto pro smíření křesťanů a židů?

“Tak tedy, před Zdí nářků byl také můj dobrý přítel, profesor Omar Abboud, předseda Institutu pro mezináboženský dialog v Buenos Aires. Chtěl jsem ho tam pozvat. Je to velmi zbožný muž a otec dvou dětí. A je také přítelem rabína Skorky. Mám oba dva moc rád a přál jsem si, aby přátelství mezi námi třemi bylo viditelné jako svědectví.“

Před rokem jste mi řekl, že „uvnitř každého křesťana je žid“.

“Možná by bylo správnější říci, že „nemůžete prožívat své křesťanství, nemůžete být pravým křesťanem, pokud nerozpoznáte své židovské kořeny“. Nemluvíم tu o Židech ve smyslu semitské rasy, ale ve smyslu náboženském. Myslím, že mezináboženský dialog se musí hlouběji zaměřit na tento bod – židovské kořeny křesťanství a křesťanský rozkvět judaismu. Chápu, že je to výzva, horký brambor, ale můžeme se k ní postavit jako bratři. Každý den se v liturgii hodin modlím Davidovy žalmy. Za jeden týden zopakujeme 150 žalmů. Má modlitba je tedy židovská a pak mám eucharistii, která je křesťanská.“

Jak pohlížíte na antisemitismus?

“Nedokážu vysvětlit, proč k němu dochází, ale myslím, že je úzce vázán – všeobecně a aniž by to platilo stále – na pravicová prostředí. Antisemitismus se většinou zahnizduje lépe v pravicových politických proudech než v levicových. Nemyslíte? Antisemitismus dosud trvá, existují dokonce popírači holokaustu, což je bláznovství.“

Jedním z vašich plánů je otevřít vatikánské archivy o holokaustu.

“Vnesou hodně světla.“

Máte strach z toho, co by mohlo vyjít najevo?

“V tomto ohledu mám spíše strach o Pia XII., papeže, který církev vedl za druhé světové války. Na ubohého Pia XII. se už naházelo tolik špíny. Je nutné připomenout, že zprvu se na něj pohlíželo jako na velkého zastánce židů. Mnoho jich ukryl v klášterech Říma i jiných italských měst a ve své letní rezidenci v Castel Gandolfo. Tam se v papežově ložnici narodilo 42 dětí, potomků židů a dalších uprchlíků, kteří se tam ukryli. Tím nechci říci, že se Pius XII. nedopustil chyb – také já dělám mnoho chyb – ale jeho úloze musíme rozumět v dobovém kontextu. Bylo například lepší, aby vůbec nemluvil a tím zabránil dalšímu zabíjení židů, nebo aby promluvil? Také bych chtěl říci, že mi občas naskakuje existenciální kopřivka, když vidím, jak všichni viní církev a Pia XII. a přitom zapomínají na velké mocnosti. Víte, že tyto mocnosti dokonale znaly nacistickou železniční síť, po které se vozili židé do koncentračních táborů? Měly její fotografie. Nikdy však ony koleje nebombardovaly. Proč asi? Bylo by lepší, kdyby se mluvilo tak trochu o všem.“

Cítíte se dosud jako farář nebo jste přijal svou úlohu hlavy církve?

“Farářský rozměr nejlépe vystihuje mé povolání. Služba lidem vychází z mého nitra. Například zhasínám světla, aby se moc neutrácelo, a to jsou věci, které dělává farář. Cítím se ale také jako papež. To mi pomáhá k tomu, abych věci vykonával s vážností. Mám velmi seriózní a profesionální spolupracovníky. Mám pomoc pro to, abych dostal své povinnosti. Není třeba si hrát na papeže-faráře, protože by to bylo nezralé. Když přijde na návštěvu státní představitel, musím ho přijmout důstojně a podle příslušného protokolu. Pravda je, že s protokolem mám problémy, ale je nutné ho ctít.“

Měníte hodně věcí. Do jaké budoucnosti tyto změny povedou?

“Nejsem osvícený a nemám osobní projekt, který bych si s sebou přinesl, protože jsem prostě nemyslel, že mne tu ve Vatikánu nechají. To všichni vědí. Přijel jsem s malým kufříkem, abych se hned vrátil do Buenos Aires. To, co dělám, je uskutečněním myšlenek, které kardinálové vyslovili při generálních kongregacích, tedy při zasedáních, ke kterým jsme se před konkláve denně scházeli, abychom diskutovali o problémech církve. Z těchto shromáždění vzešly úvahy a doporučení. Jedno velmi konkrétní naznačovalo, že by se budoucí papež měl opírat o externí poradce, tedy poradní skupinu, která by nebydlela ve Vatikánu.“

A vy jste utvořil takzvanou radu osmi.

“Je to osm kardinálů ze všech světadílů a jeden koordinátor. Scházejí se každé dva tři měsíce. Nyní, 1. července, budeme mít čtyřdenní zasedání, a uskutečníme změny, které po nás požadují sami kardinálové. Není povinné to dělat, ale bylo by nerozumné nevslechnout ty, kteří vědí“.

Vyvíjíte také velkou snahu o přiblížení k pravoslavné církvi.

“Můj bratr Bartoloměj přijel do Jeruzaléma, abychom si připomněli padesát let od setkání Pavla VI. s Athenagorou. Tehdy to bylo setkání po více než tisíci letech rozdělení. Od druhého vatikánského koncilu katolická církev usiluje o přiblížení pravoslavné církvi. K některým pravoslavným církvím má blíže. Přál jsem si, aby Bartoloměj se mnou jel do Jeruzaléma, a tam vznikl nápad, aby se účastnil také modlitby ve Vatikánu. Pro něj to byl rizikový krok, protože mu to mohou předhazovat, bylo však zapotřebí učinit toto gesto pokory, které je pro nás nutné. Je totiž nemyslitelné, že my křesťané jsme rozděleni, je to dějinný hřích, který musíme napravit.“

Vzmáhá se ateismus. Co si myslíte o lidech, kteří se domnívají, že se věda a náboženství vylučují?

“Ateisté přibývali ve více existencialistické epoše, řekl bych oné sartrovské. Ale potom nastal rozvoj duchovního hledání, setkávání s Bohem tisícerými způsoby, které nemusí mít nutně tradiční náboženskou podobu. Střet vědy s vírou vyvrcholil v osvícenství, dnes už, díky Bohu, není tolik v módě, protože jsme si uvědomili jejich vzájemnou blízkost. Papež Benedikt XVI. předložil dobré magisterium o vztahu vědy a víry. Běžný stav má být takový, že vědci budou víru respektovat a že vědec agnostik či ateista řekne: „Neodvážuji se vstoupit na toto pole“.“

Poznal jste mnohé hlavy států.

“Přijelo jich hodně a je zajímavé, jak jsou různí. Každý má svou osobnost. Mou pozornost upoutali mladí politici napříč spektrem, ať již ze středu, zleva či zprava. Možná mluví o stále stejných problémech, ale novými tóny. A to se mi líbí a dodává mi to naději, protože politika je jednou z nejvyšších forem lásky, milosrdné lásky. Proč? Poněvadž vede k obecnému dobru. Člověk, který, ač to může udělat, v politice neusiluje o obecné dobro, je egoista. Pokud politiku využívá ke svému dobru, je zkorumpovaný. Zhruba před patnácti lety francouzští biskupové napsali pastorační list s titulem „Réhabiliter la politique“, „Rehabilitovat politiku“. Je to pěkný text, díky kterému si člověk všechny tyto věci uvědomí.

Co si myslíte o abdikaci Benedikta XVI.?

“Papež Benedikt učinil velké gesto. Otevřel bránu k vytvoření nového úřadu, úřadu případných emeritních papežů. Ještě před sedmdesáti lety nebyli emeritní biskupové. Kolik je jich dnes? Právě vzhledem k tomu, že žijeme déle, docházíme do věku, ve kterém se již nemůžeme dále věnovat vnějším záležitostem. Já udělám totéž. Až nastane ten moment, budu Pána prosit o světlo, aby mi řekl, co mám udělat. A On mi to jistě poví.“

Máte rezervovaný pokoj v jednom domově pro seniory v Buenos Aires.

“Ano, je to domov pro staré kněze. Měl